

TEZ VEREN SULTAN

Annemin, Ankara Rehabilitasyon Merkezinin ikinci katındaki sabah yatırdığımız odasına girdiğimde, pencereden sızarak yüzüne vuran kış güneşi ile birlikte sevincin de yüzünde parladığını, hatta güneşle birlikte odadaki diğer hastalara ve hasta refakatçilerine yayıldığını gördüm.

Sabah annemi yatıralı beri nasıl alacağımızı, o kadar parayı nereden bulup da alacağımızı kara kara düşünüp de bir çıkar yolu bulamadığımız, felçli hastalar için kurulması şart olan havalı yatağın kurulduğunu görünce annemin sevincinin tamamı bana geçmişti. O anda; sanki dünyanın cümle kuşları, cümle susamışlıkları ile üşüşüp, annemin sevincinden su içmişti. Binlerce çiçeğin en güzel hali annemin yüzünden gelip geçmişti. Ana ceylanlar sanki eğlenmek için annemin yüreğini seçmişti.

Yanımdaki dostlarla birlikte annemin yatağının etrafına sıralandığımızda, annem yanına yaklaşmam için işaret etmişti. Beraber geldiğimiz dostlar, getirdikleri çiçekleri annemin refakatçisi olan kız kardeşime verirlerken ben anneme yaklaştım.

Annem:

“Oğlum nereden buldun parayı. Bu havalı yatağı nasıl aldın evladım?”

Herkesin yanında, başımdan geçen sırlı macerayı anlatamayacağım için cevap vermek istemeyerek, anneme sadece tebessüm ettim “bulduk işte” der gibi.

Fakat annem ısrarcıydı. Israr etmekte de haklıydı doğrusu. Sabah hemşirenin elimize tutuşturduğu kartviziti alıp, havalı yatak satılan yere gidince gözüm fal taşı gibi açılmıştı. Zira yatak o kadar pahalıydı ki, alabilmemize imkân ihtimal yoktu. Çaresiz annemin yattığı hastane odasına geri döndüğümde mecburen anlatmışım anneme durumu. Annem bir daha omurilik felci olmuş gibi susmuş, bir süre ve kıpırdamadan öylece kalmıştı. Gözleri boşlığa bakıp dalmıştı. Sanki biriken hüznelerini dağlara salmıştı.

Bölüm hemşiresi, akşama kadar beni her görüşünde “Hani daha almadınız mı havalı yatağı? Ben hastanın yatağını kuracağım kardeşim. Olmaz böyle. Havalı yatak olmadan üç günde her yeri yatak yarası olur hastanın!” diyordu. Belli ki hemşire aynı şekilde anneme de zulmetmiş olacak ki, havalı yatağın getirilip kurulmasına çok şaşırılmıştı annem.

Yeniden sordu aynı soruyu:

“Oğlum nereden buldun parayı. Bu havalı yatağı nasıl aldın evladım?”

Baktım çare yok. Annem nedip edip öğrenecek olanları.

“Tez Veren Sultan gönderdi anne” dedim.

“O kim ki oğlum?” dedi.

“Buralı anne. Sana yakın. Bir gün seni tanıştırirım” dedim.

Bu cevabım anneme garip gelmiş olacak ki, ciddi miyim değil miyim diye bir süre gözlerimin içine baktı. Doğruyu söylüyordum. Gerçekten Tez Veren Sultan Hazretleri göndermişti havalı yatağı. Ama o anda bunu anneme nasıl anlatabilirdim; kendisini ziyarete gelen misafirler de varken. Bir süre sonra annem ciddiyetimi anlayıp ikna oldu havalı yatağı Tez Veren Sultan diye birinin gönderdiğine. Ama biliyordum ki, misafirler gider gitmez soracaktı annem: “Bu Tez Veren Sultan kim? Nereli? Bize akraba mı? Yoksa benim bir tanıdığım mı? Benim tanıdığımsa nereden tanıyorum; babam da tanıyor muydu?”

Kahramanmaraş’tan çıkıp, Karlı ve ayazlar içinde; Tarık Buğra’nın tabiriyle “soğuğu cam kırığı gibi kesen” Ankara’ya geldiğimiz an başlamıştı terslikler. Önce SSK’daki nöbetçi doktor... Ankara Rehabilitasyon Merkezinden randevu alıp dört ay bekleyip, bize sıra geldiği için oraya sevk edilmek istediğimizi söylediğimiz halde “çıkarmın yatırın hastayı üst kata; bizim rehabilitasyon merkezimiz var” demişti. Arkasından da doktorun yanındaki nöbetçi memur beni her gördüğünde: “Ne o, hastayı yatırmamışsın hâlâ?” diyordu ve ben görevlilerden kaçıyordum sürekli. Bir taraftan annem ambulansın içinde yatmakta, diğer taraftan ambulans şoförünün mızızlanması “Abi motoru kapatırsam hasta donar,

çalıştırırsam da Kahramanmaraş'a geri ulaştırmaz içindeki yakıt. Kurbanın olam elini çabuk tut!"

Bunalmışım adeta. Delirecek gibiydim. Delirmiştim belki de. Birisine çatmak istiyordum. Çatmak dedimse kavga falan etmek değil; çattığım o kişi benim saçlarımdan tutsun yüzümü duvara, yere neresi gelirse oraya vursun, vursun, vursun istiyordum. Bu nasıl bir duygu, nasıl bir istek akıl da erdiremiyordum doğrusu. Nöbetçi memurun kaçınıcı uyarısından kaçıp da o duvarın dibine sığınarak sigara yakmışım bilmiyordum. Birden Doktor yazan odaya giren o hanımı gördüm. Hanım olması hasebiyle daha hassas bir yüreğe sahip olacağını düşünüp cesaretlendim. Belasını arayan bir insanın duygu karışıklığı içinde "Selamünaleyküm" dedim. Doktor Hanım tatlı ve yüreğini ele veren bir vurgu ile "Aleyküm selâm" dedi; selam alışını uzatarak. Yine belasını arayan bir duygu karışıklığı içinde, belki biraz da arsızca:

"Anneniz var mı Doktor Hanım?" dedim.

Doktor Hanım:

"Evet, var!" dedi, sakın bir ses tonu ile. Fakat tatlı, şefkatli ve anaç tebessümü iki yanağına yayılmıştı.

Doktor Hanım'ın yüzüne yayılan bu akraba ve dost tebessümünü fark edince daha bir cesaretlenmişim.

"Benim de var! Kahramanmaraş'tan gece boyunca yol alan şu aşağıdaki ambulansın içinde omurilik felçlisi olarak yatıyor!" dedim.

Doktor Hanım:

"Üzıldüm, geçmiş olsun!" dedi.

Annemin düşerek nasıl omurilik felçlisi olduğunu, Ankara Rehabilitasyon Merkezi'nden dört ay önce randevu aldığımızı ve şimdi çağırdıklarını, çağırılınca ne kadar sevindiğimizi. Annemin oraya gidince kesinlikle tekrar yürüyeceğine inandığını, gecedeki beri olanları bu defa sakın anlattım. Doktor Hanım da sakın bir şekilde dinledi. Ben lafımı bitirmemişim ki, elimdeki evraklara uzanarak aldı ve evrakları karıştırdıktan sonra Kahramanmaraş'tan gelen sevk evrakının alt tarafına "Rehabilitasyon Merkezimizde boş yatağımız bulunmadığından, Ankara Rehabilitasyon Merkezi'ne sevki uygundur" diye yazıverdi.

Ama olmazdı ki böyle! Bu kadar kolay olmamalıydı. Oysa ben daha ne yoğun acılara, kahırlara hazırlanmışım.

"Buyurun, götürün annenizi" dedi Doktor Hanım. Yine yüzünde o tanıdık, dost ve akraba tebessüm. Evet, akraba tebessüm: Aynı kitaba baş koymuşluktan kaynaklanan akrabalığın, aynı kitaba baş koymuşluktan neşet eden bir vicdanın ve ferasetin tebessümü...

Sevinçten ne yapacağımı bilememişim. Odada şuursuzca bir iki adım attım. Pencereden, annemin içinde bulunduğu ambulansa baktım. Doktor hanım bana bakıp tebessüm ediyordu, elindeki evrakları bana uzatmış halde. Birden kendime geldim ve evrakları aldım. Nasıl teşekkür ettim, ne dedim bilmiyorum. Tek hatırladığım: "Size uğrayacağım hocam" diyerek çıktığım.

Daha sonra Ankara Rehabilitasyon Merkezi'ndeki annemi yatırdığımız bölümün hemşiresi ile maceramız başlıyor. Havalı yatak... "Havalı Yatak satın alacaksınız" diyor hemşire. Üstelik kendisinin kartını verdiği yerden almamız da mecburi. Felçli hastalara havalı yatak gerekliyse, hastanenin o odaların yataklarının tamamını havalı yataklı olarak tefriş etmesi zor bir şeydi sanki?

Bu defa da bunalarak Ankara Rehabilitasyon Merkezi'nden kaçıyorum. Hemşireden ödüm kopuyor. Gerçekten çok azarlıyor ve can sıkıyor. Belki haklıdır da kadıncağız. Ama çarem yok. Havalı yatak alacak para ile o yıllarda Kahramanmaraş'ta sepetli motosiklet alıp, yük taşıyarak ekmeğini kazananlar var. Yani o kadar bir pahası var havalı yatağın.

Talat Paşa Bulvarı'ndan yukarı tarafa doğru yürüyorum. Hava oldukça soğuk; korkunç bir ayaz ama olsun, aldırmiyorum. Altındağ belediyesinin önünden yukarı doğru çıkıyorum. Adeta incinmek, yıpranmak, belki de ağlamak istiyorum. Yukarı doğru ne kadar yürüdüm, nereden döndüm bilmiyorum. Birden bir levha görüyorum: "TEZ VEREN SULTAN" Tereddütsüz geçiyorum caddeyi ve orta refüjdeki makama varıyorum. Mübareğin ayakucunda durup, hediyesini yolluyorum. Fatihadan sonra tekrar mübareğin adının yazdığı yazı ilişiyor gözüme: "Tez Veren sultan" Birden kabarıyor içim. Zaten dolmuşum; belki de elimde olmadan adaba aykırı hareket etmek zorunda kalıyorum ve sonunda söylediklerime pişman olacağım; ama sonucuna sevineceğim sözleri söylüyorum mübareğe hitaben:

"Mübarek! Adın Tez Veren Sultan... Buradan gelip geçen herkes seni böyle biliyor. Nasıl tez veriyorsun peki? Hadi bakalım ver! İşte Anacığım hastanede yatıyor ve havalı yatak istiyorlar; bizde ise beş kuruş yok. Ne yapacağız. Hadi tez ver de görelim bakalım!"

Tekrar fatiha okuyup, mübareğin makamından çıktıktan sonra kendi kendime: "Aman Allah'ım! Ne edepsiz cümleler kurdum ben! Rabbim bağışla beni! Senin sevdiğin bir kula edepsizlik ettim. İnşallah Tez Veren Sultan da bağışlar" diyerek aşağıya doğru indim ve karşımda, adına aşına olduğum ve adının yabancı olması dolayısıyla, çalıştığım kurumdan sevk ettiğimiz hastalara: "Bu eczaneden ilaç almayın, gâvur mu Müslüman mı belli değil" diye tembihlediğim eczanenin önüne gelince durdum. Zira doktorun annem için yazdığı bir reçete vardı. İçeri girerek, ismen tanıdığım için bir merhaba demek gayesi ile yabancı ismiyle "... Bey'i görebilir miyim" dedim. Eczanenin tezgâhtarını beni düzelterek: "... Hanım içeride efendim" dedi. Kıpırmızı olmuşum. Eczanenin içinden geçilen odaya girip de masanın başında oturan hanımı görünce daha da kızardım. Aslında bu defa morardım demeliyim beklide. Benim "gâvur mu Müslüman mı" dediğim Eczacı Hanım'ın başı örtülüydü üstüne üstlük. Kendimi tanıttım. Beni hatırladı isim olarak ve muhabbetle yer gösterdi. Hoş-beşten sonra çay söyledi.

Artık dayanamayacaktım söyledim.

"Hanım Efendi! Ben bizim kurumdan sevk ettiğimiz hastalara, sizin için gâvur mu müslümanmı belli değil, o eczaneden ilaç almayın dedim." Diyerek ferahladım bir miktar.

Eczacı Hanım:

"Hım! Evet, sizden epeydir hasta gelmiyor."

"Hakkınızı helal edin" dedim boynumu bükerek.

"Helal olsun. Ne demek! Hatta bu duyarlılığınız için kutlamak lazım sizi. Her ne kadar sizin yanlış anlamanız yüzünden zarara uğramışsak bile."

"Gerçekten size karşı çok mahcubum" dedim tekrar.

"Her şey bir yana da; 'ommat' kelimesinin 'Ümmet' olduğunu nasıl anlamadınız?"

Tebessüm ederek boyun büktüm.

Daha sonra yazılı ilaçları almak için reçeteyi uzattığımda merakla sordu:

"Hayırdır kimi yatırdınız Rehabilitasyona?" diye sordu.

Kısaca anlattım.

Çok müteessir oldu annemin durumundan.

"Havalı yatak kuruldu mu hastaya?" diye sordu pat diye.

Öylece kala kalmıştım.

"Hayır!" diyebildim sadece.

"Hemen kuralım; kaç numarada yatıyor?" dedi.

Çaresizce söyledim durumu: "Havalı yatak oldukça pahalıymış efendim. Dolayısıyla alabileceğimiz gibi görünmüyor. Kusura bakmayın, kalsın" dedim.

Eczacı Hanım elemanına seslendi. Elemanının gelmesini beklerken de "size yeni havalı yatak almanızı mı söylediler" dedi.

Ben merakla "eskisi de mi satılıyor?" dedim.

Eczacı Hanım: “Hayır efendim kiralyoruz. Üst katta kardeşim havaly yatak kiralama işi yapıyor” dedi.

Çağırıldığı elemanı gelince annemin yattığı odanın numarasını ve hasta ismini verdim ve eleman çıktı.

Bu defa utana sıkıla havaly yatak kiralama fiyatını sordum.

Eczacı Hanım: “Aşk olsun! Kahramanmaraş’tan buraya gelmişsiniz; annemize bizim hediyemiz olsun” dedi.

Ben ısrar ettim. “İmkânımız yenisini almaya yoktu kirasını ödeyelim dedim.”

“Asla olmaz ısrar etmeyin” dedi. Bu arada çalışanlarından birisi elinde kocaman bir çiçek buketiyle bulunduğumuz odaya girmişti.

“Buyuru! Gidip annemizi ziyaret edelim” dedi.

Eczaneden Talat Paşa Bulvarı’na çıktığımızda, caddenin yukarısına doğru bakarak durdum. “Mübarek beni bağışla. Gerçekten Tez Verenmişsin. Bu ne hız? Beş dakika önce istemiştik ve adaba uygun olmayan davranışımıza rağmen verdin” dedim. Sonrada “Ya Rab! Sana şükürler olsun. Senin sevgili kulların ne güzeller. Sana şükürler olsun ki müslümanım. Senin sevgili kullarının himmeti böyleyken, senin lütfün ve rahmetine akıl mı erer! Senin Hikmetinden sual olunmaz Allah’ım. Elhamdülillah” diyerek, elinde çiçek buketi ile karşıya geçen Eczacı Hanımın arkasından ulaştım.

